

Arrest

nr. 69 012 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DEPOVERE, die loco advocaat E. DUFFELEER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 5 oktober 2010, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 5 juli 2011, aangetekend verstuurd op 6 juli 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeunerin afkomstig uit Obilic en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Tijdens het gewapende conflict in Kosovo vluchtte u samen met uw gezin van Obilic naar Leposavic. U verbleef er met uw kinderen in barakken terwijl uw partner met de andere mannen in een kazerne werd ondergebracht. Na enkele dagen vertrokken jullie naar het dorp Stari Kostolac in de gemeente Pozarevac (Servië). Een drietal dagen na jullie aankomst in Pozarevac verloor u uw dochter A. G. (O.V.X) uit het oog. U denkt dat ze in de chaos die er heerste door een broer van uw partner was meegenomen. U verbleef gedurende een zevental jaar in een barak in Stari Kostolac. U werd er

geregistreerd als ontheemde. Tijdens uw verblijf kreeg u te maken met beledigingen en werden uw kinderen door Albanese en Servische kinderen geslagen. Ook werden stenen naar uw barak gegooid. Nadat er een brandende benzinefles naar uw barak werd gegooid, had u geen plaats meer om te wonen. Alle mishandelingen en vernielingen meldden jullie bij de dorpsoudsten en bij de gemeente. Iedereen beloofde jullie dat de zaken zich niet meer zouden herhalen, maar de incidenten bleven zich opstapelen. Na het verlies van jullie woonst vertrokken jullie naar Belgrado. In Belgrado werd uw partner tijdelijk tewerkgesteld bij de reinigingsdienst. U vroeg om sociale hulp maar kreeg slechts eenmaal een uitkering. Om u in uw levensonderhoud te voorzien verzamelde uw partner verschillende metalen en kranten. Uw partner keerde enkele keren terug naar Kosovo om er jullie woning te inspecteren. Jullie vernamen immers dat de woningen heropgebouwd zouden worden. Tijdens uw vijfjarige verblijf in een barak in Belgrado werden jullie regelmatig lastiggevallen door Serviërs. In 2007, toen u acht maanden zwanger was, werd u aangevallen, geslagen en verkracht door een groep Serviërs en Albanezen. Na dit incident keerde u naar uw barak terug. Daar begonnen uw weeën. Uw dochter R. werd dood geboren. U werd hierna ondervraagd door de politie. U werd afgevoerd naar een ziekenhuis, waar u werd verzorgd. Na dit incident kwam u niet meer buiten en kende u bijgevolg geen problemen meer. Wel brandde jullie barak nog af. Uiteindelijk besloten jullie terug te keren naar Kosovo. Jullie vestigden zich in verlaten arbeidersbarakken vlakbij uw oude woning. Na een verblijf van een maand in Kosovo wilde uw partner jullie woning opruimen. Hij werd aangesproken door een Albanese man die vroeg wat jullie daar kwamen zoeken. Hij stelde dat enkel Albanezen het recht hadden daar te wonen en hij begon uw partner te slaan. U wilde tussenkomen maar werd ook geslagen. De volgende dag wilden jullie het incident bij de politie van Obilic melden. U sprak een UCK-politieagent van vreemde origine aan via een tolk. Na de vertaling van jullie verklaringen gaf de politieagent uw partner een vuistslag. U werd geduwd. Jullie vertrokken daarop verwond en bebloed naar Plemetina. Onderweg kwamen jullie een Roma-zigeuner tegen die jullie beloofde naar een rustige plaats te brengen. Na een reis van 24 uur kwamen jullie in België aan. Op 5 oktober 2010 vroeg u hier asiel aan. Na uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal ontmoette u toevallig uw dochter A. samen met haar partner en dochter in Antwerpen. Na jullie ontmoeting logeerde u eenmaal bij haar. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw nietig verklaarde Servische identiteitskaart (Ilicna karta d. d. 24 maart 2005), uw ontheemdenkaart, uw Kosovaarse geboorteakte (d.d. 16 oktober 2010) en een residentiecertificaat van de Republiek Kosovo (d.d. 23 september 2010) neer.”

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omdat uit haar verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als haar partner en in het kader van de asielaanvraag van haar partner een weigeringsbeslissing werd genomen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar partner (A.T.). Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar partner.

2.2. De Raad heeft in zijn arrest nr. van 2011 aan verzoeksters' partner de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet motivering bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat vervolging niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, maar ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing een te beknopte en tendentieuze weergave van de feiten te hebben gegeven met hierbij weglating van belangrijke details. Verzoeker insinueert dat het Commissariaat-generaal slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie van verzoeker. Verzoeker beweert niet of onvoldoende te zijn geïnformeerd met betrekking tot de procedure en beweert dat slechts een fractie van wat door hem werd verteld effectief werd neergeschreven in het gehoorverslag. De vastgestelde leemtes en contradicties worden als logisch bestempeld door verzoeker omdat hij deze feiten zoveel mogelijk trachtte weg te dringen en het tenslotte perfect aannemelijk is dat hij feiten van lang geleden niet meer aan exacte data kan koppelen. Verzoeker zoekt ook een verklaring in het zenuwachtig zijn voor en tijdens

het interview. Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal er zich te gemakkelijk van af te maken en meent dat voor zover er al sprake zou zijn van enige inconsistentie deze in elk geval niet van aard is om hem de vluchtelingenstatus te weigeren.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 van het EVRM.

Verzoeker stelt bij een terugkeer onmiskenbaar een probleem te zullen hebben met het gerecht naar aanleiding van de eerdere gebeurtenissen en zijn afkomst.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal geen zorgvuldig onderzoek te hebben gedaan en de zaken te lijken manipuleren door doelbewust enkel die informatie te gebruiken die haar het best uitkomt.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van het subsidiair beschermingsstatuut.

Verzoeker verwijst naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van België inzake Kosovo.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht hier is bereikt. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek en voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht (RvS 19 maart 2010, nr. 40.499).

2.3. De asielaanvraag van verzoeker werd afgewezen op grond van de vaststelling dat (i) verzoeker essentiële feiten uit zijn relaas niet aannemelijk maakt omdat er een aantal ernstige tegenstrijdigheden zijn tussen zijn opeenvolgende verklaringen en de verklaringen van zijn echtgenote en dochter over de omstandigheden van de verdwijning van hun dochter A., het beweerde jarenlang zonder nieuws van elkaar te zijn en over de problemen tijdens hun verblijf in Belgrado waarvan hoe dan ook geen begin van bewijs wordt neergelegd, (ii) de door verzoeker ingeroepen feiten te Kostolac en Belgrado problemen zijn van gemeenschappelijke (strafrechtelijke) aard waarbij uit niets blijkt dat verzoeker voor dergelijke problemen geen afdoende beroep zou kunnen doen op de bescherming van de in Servië aanwezige autoriteiten; bovendien is de door verzoeker geschetste houding van de Servische politie bovendien moeilijk in overeenstemming is te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, (iii) verzoeker niet heeft aannemelijk gemaakt waarom hij zich niet elders, zoals onder meer in Kosovo, zou kunnen vestigen om bovenstaande problemen te ontlopen en geen beroep kon doen op bescherming van de lokale Kosovaarse autoriteiten.

Verzoeker betwist de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden niet. Hij betoogt echter dat deze tegenstrijdigheden niet van aard zijn om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren. Van iemand die een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inroept mag echter verwacht worden dat hij/zij eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die aan de basis van het asielrelaas liggen. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker over deze feiten verklaringen aflegt die geenszins overeenstemmen met deze van zijn partner en zijn dochter, legt verzoeker hierover evenmin enig begin van bewijs neer en geeft hij voor het ontbreken hiervan geen aannemelijke verklaring. Verzoeker verklaarde immers dat de politie steeds ter plaatse kwam om de nodige vaststellingen te doen en zijn klachten steeds noteerde. De tegenstrijdige verklaringen in samenhang met het ontbreken van ieder begin van bewijs hypothekeren dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Dat verzoeker tijdens het interview zenuwachtig was en de feiten elf jaar geleden plaatsvonden doet hieraan geen afbreuk. De aan het verzoekschrift toegevoegde identiteitsdocumenten bevestigen verzoekers identiteit die hier niet ter discussie staat.

Verzoekers kritiek op de procedure voor het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt zich tot een aantal losse beweringen die geenszins steun vinden in het administratief dossier temeer nu hieruit blijkt dat bij de aanvang van het gehoor werd uitgelegd wat de rol is van de aanwezigen, hoe het interview zal verlopen en dat het belangrijk is om de waarheid te vertellen

(administratief dossier, stuk 10). Ook verzoekers kritiek dat de weergave van de feiten tendentiekus en met weglating van belangrijke details zou gebeurd zijn wordt geenszins onderbouwd. Ook hier beperkt verzoeker zich tot een aantal loze beweringen zonder te vermelden welke belangrijke details dan wel werden weggelaten.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat de door verzoeker aangehaalde feiten op waarheid berusten dan nog dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat zij geen of onvoldoende beroep kunnen doen op de bescherming van de overheden aanwezig in hun herkomstland. De bestreden beslissing stelt dienaangaande vast dat: "(...) De door u geschetste houding van de Servische politie is bovendien slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat de Servische autoriteiten en de Servische politie personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma en andere in Servië wonende minderheden wel degelijk vervolgen. Voorts kan er nog op gewezen worden dat, hoewel er binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven.(...).

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in aannemelijk te maken dat hij vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin vreest noch dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/, §2, a en b van de vreemdelingenwet zou lopen. Volledigheidshalve dient hier nog aan worden toegevoegd dat de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker werkt verder niet uit op welke wijze de bestreden beslissing artikel 5, lid 1 EVRM geschonden heeft.

2.3. Waar verzoeker ten slotte verwijst naar het niet-gedateerde advies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken dient te worden opgemerkt dat dit een louter reisadvies betreft voor Belgen die een reis naar Kosovo plannen. Verzoeker toont hiermee niet aan en is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Kosovo een toestand van willekeurig geweld heerst zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel tenslotte is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen."

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen."

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER